

41

Преди да отвори уста севастократорът, Конон дьо Бетюн побърза да осуети новата измама.

— Нека оставим на севастократора свобода сам да си избере невеста. Той и без това ще представлява царя на три високи свадби, може би там ще си хареса ^{много} по свое разбиране. И дано тя да бъде пак наша сродница.

Роберт изтърва купата, сви вежди, отпусна се тежко на пейката. Все още ли се смяташе Конон дьо Бетюн за регент, та дръзваше да му противоречи? Той ^{изтъкна} ~~се нахвърли~~, затвори очи, поклати глава. Подири купата си, не я намери. Не. ^{НУ} ~~не~~ можеше човек да се весели както си иска сред този двор, където половината люде бяха монаси, където сам великият логотет бе монах, та дори и царят им имаше постнически вид. Когато ^{излязоха} ~~излязоха~~ танцуващите, от които той никога не се разделяше, виното бе вече до долкова замъглило разума му, че той не можа да види нищо от изящното им изкуство. Не усети дори и когато пажовете му го дигнаха и, придружени от факленосците, го заведоха в отредените покои. А ^{докато} ~~докато~~ браснарят навиваше на дълги ивици хартия черните му коси, за да изглеждат къдрави, и след това ги пристягаше около главата му с тесни ^{елм} ~~корден~~ от прозирно платно, Роберт вече спеше дълбок сън.

Въз същото време царица Елена казваше на синовете си:

— Като си помисля, че искаха да ни дадат сестра му Мария за снаха. За царица...

— Да му е честита на Тодор Ласкарис... — каза Александър — след като умори Анна и изгони Филипа, тази, третата, ще го нагласи добре, ако прилича поне малко на брата си.

— Бъди доволен, че не нагласиха тебе тази вечер... — се засмя Иоан Асен, като се вслуша в пъстрия шум, който идеше долу, откъм приемните.

Там гостите останаха до разсвет, сред глуми и танци, сред вино и песни.